

Για την σύγκρουση της Δικαιοσύνης με 40 χρόνια φαυλοκρατίας.

Μέσα σε ένα μήνα, μια χιονοστιβάδα γεγονότων στο μέτωπο της διαφθοράς κάλυψε κάθε αμφιβολία για το πώς τόσα χρόνια ροκανίζονταν τα χρήματα των φορολογουμένων για να φτάσει η χώρα στο σημερινό αδιέξοδο. Για το πώς ο χορός των απατεώνων με τα μαύρα εκατομμύρια της χλιδής οδήγησε στον χορό των καταραμένων που αγωνιούν για την επιβίωση. Για το πώς η ατιμωρησία των θυτών γύρισε σε τιμωρία των θυμάτων. Αλλά το ερώτημα παραμένει: **τι μπορεί να περιμένει η κοινωνία από αυτήν την πρωτοφανή σύγκρουση της Δικαιοσύνης με την μακροχρόνια φαυλοκρατία στη χώρα, δηλαδή με την πραγματική εξουσία που αποτέλεσε και την «σκιώδη» δικομματική της διακυβέρνηση από το 1974 μέχρι σήμερα;**

Έλληνες σαν τους κ.κ. Πεπόνη και Μουζακίτη και Ελληνίδες σαν τις κ.κ Ράϊκου και Παπανδρέου στην πραγματικότητα τα έβαλαν και συνεχίζουν να τα βάζουν με τον πυρήνα του προβλήματος της χώρας που είναι οι ανεξέλεγκτοι μηχανισμοί διαπλοκής της πολιτικής με τη διαφθορά. Αυτό το τιτάνιο εγχείρημα που αν κάποτε ολοκληρωθεί, θα είναι σαν να τετραγωνίζεις τον κύκλο της διαφθοράς στην Ελλάδα, και να επαναφέρεις στην τάξη τις τέσσερις γνωστές-άγνωστες κορυφές του: **την ασυδοσία των τραπεζών, την προπαγάνδα των μέσων ενημέρωσης, την εξάρτηση των πολιτικών και τον παρασιτισμό της κρατικοδίαιτης επιχειρηματικότητας και εργασίας.**

Τι μπορούμε λοιπόν να περιμένουμε από αυτή την σύγκρουση της Δικαιοσύνης - που σήμερα είναι και σύγκρουση της Δημοκρατίας - με 40 χρόνια φαυλοκρατίας; Φαίνεται και μένει να αποδειχθεί ότι υπάρχουν δύο κύριες συγκρούσεις συμφερόντων, που όμως εκτός από τους κινδύνους που εγκυμονούν, δημιουργούν και ευκαιρίες για τους πολίτες και τη χώρα.

Η πρώτη είναι η σύγκρουση για τον έλεγχο και την διαχείριση ανάμεσα σε ξένα και εγχώρια επιχειρηματικά συμφέροντα. Με το πέρασμα του τραπεζικού ελέγχου στην τρόικα οι ξένοι φαίνεται να παίρνουν τον έλεγχο. **Εδώ ο κίνδυνος είναι να καλυφθούν τα δικά τους ανομήματα και να προωθηθούν οι δικοί τους διεφθαρμένοι. Ωστόσο υπάρχει η πολιτική ευκαιρία να κτυπηθεί η εγχώρια διαφθορά και να κρατηθούν οι ισορροπίες προς όφελος της πλειονότητας.**

Η δεύτερη είναι η σύγκρουση για τον έλεγχο και την διαχείριση ανάμεσα στις εγχώριες οικονομικές και μιντιακές ομάδες συμφερόντων: «Πετρελαιάδες», «Εξοπλιστάδες», «Επιδοτάδες», «Λιστάδες», «Αποκαλυπτάδες» και άλλες συμμορίες, που λυμαίνονταν και λυμαίνονται τον δημόσιο πλούτο προς ίδιον όφελος και μόνον. **Εδώ ο κίνδυνος είναι να «δοθούν» στην Δικαιοσύνη κάποιοι και όχι όλοι. Η Μεγάλη Ευκαιρία είναι να καθαρίσει ο τόπος και να γίνει μια νέα Αρχή για Όλους.**

Σε κάθε περίπτωση το κλειδί της συναίνεσης το κρατά η Δικαιοσύνη αν αφηθεί να κάνει την δουλειά της. Ούτως ή άλλως Σαμαράς και Βενιζέλος είναι «κυβερνώντες» υπό προθεσμία και στο νέο

διαφαινόμενο πολιτικό σκηνικό «παρατηρητές» του έργου της Δικαιοσύνης. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να συμβάλλει στην αναπλήρωση του κενού της πολιτικής εξουσίας αν δεν αποβάλλει από τις γραμμές του κάθε στελέχος ύποπτο για ιστορικό διαπλοκής. **Το ζητούμενο είναι να κτυπηθεί η διαφθορά και όχι να αλλάξει χέρια και αφεντικά.**

Επιπλέον το θέμα δεν είναι απλά να αποκαλυφθούν και να τεκμηριωθούν αυτά που λίγο ή πολύ οι περισσότεροι υποψιαζόμασταν ή γνωρίζαμε, ούτε απλά να φυλακιστούν οι ένοχοι. Το θέμα **είναι να φωτιστούν οι σκοτεινοί δρόμοι του κλεμμένου χρήματος, ώστε να συλλεγεί πλούτος για να ανακουφιστεί η κοινωνία από τις περικοπές και την υπερφορολόγηση κι έτσι να εμποδιστεί η κλιμάκωση της απώλειας και της ανισότητας, όπως και η αιμορραγία της χώρας από τον νεανικό επιστημονικό της πλούτο, που είναι ζωτικής σημασίας για την δημιουργική της ανάκαμψη.**

Ο Γιώργος Σεφέρης έγραφε στο ποίημα του «Τελευταίος Σταθμός»:

Το βροχερό φθινόπωρο σ' αυτή τη γούβα / κακοφορμίζει την πληγή του καθενός μας / ή αυτό που θα 'λεγες αλλιώς, νέμεση μοίρα / ή μονάχα κακές συνήθειες, δόλο και απάτη, / ή ακόμη ιδιοτέλεια να καρπωθείς το αίμα των άλλων. /Εύκολα τρίβεται ο άνθρωπος μες στους πολέμους· /ο άνθρωπος είναι μαλακός, ένα δεμάτι χόρτο· / χείλια και δάκτυλα που λαχταρούν ένα άσπρο στήθος / μάτια που μισοκλείνουν στο λαμπύρισμα της μέρας / και πόδια που θα τρέχανε, κι ας είναι τόσο κουρασμένα, / στο παραμικρό σφύριγμα του κέρδους. / Ο άνθρωπος είναι μαλακός και διψασμένος σαν το χόρτο, / άπληστος σαν το χόρτο, ρίζες τα νεύρα του κι απλώνουν· / σαν έρθει ο θέρος / προτιμούν να σφυρίζουν τα δρεπάνια στ' άλλο χωράφι· σαν έρθει ο θέρος / άλλοι φωνάζουνε για να ξορκίσουν το δαιμονικό / άλλοι μπερδεύονται μες στ' αγαθά τους, άλλοι ρητορεύουν. / Αλλά τα ξόρκια τ' αγαθά τις ρητορείες, / σαν είναι οι ζωντανοί μακριά, τι θα τα κάνεις; / Μήπως ο άνθρωπος είναι άλλο πράγμα; Μην είναι αυτό που μεταδίνει τη ζωή; Καιρός του σπείρουν, καιρός του θερίζουν.

Δ. Τρικεριώτης([Follow on Twitter](#))